

ת"פ 6385/03/14 - מדינת ישראל נגד תאמר ג'בארין

בית המשפט המחוזי בחיפה

16.09.15

ת"פ 6385-03-14 מדינת ישראל נ' ג'בארין
לפני כבוד השופט כמאל סעב
המאשימה
מדינת ישראל
נגד
תאמר ג'בארין - הנאשם

בשם המאשימה: עו"ד הגב' וייסהוף.

בשם הנאשם: עו"ד מוהנד ג'וודאת.

הכרעת דין

פתח דבר:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שעל פיו יחסה לו המאשימה עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 - (להלן: "**חוק העונשין**").

העובדות כפי שפורטו בכתב האישום:

2. הנאשם מתגורר בשכונת אלמלסא באום אל פחם בשכונות לבן דודו, מוחמד תואלה ג'בארין - (להלן: "**המתלונן**").

3. בתאריך 20.10.12, בסמוך לשעה 17:00, עקב סכסוך בין משפחתו של הנאשם למשפחתו של המתלונן, הגיע הנאשם עם אחיו מחמוד ג'בארין, שמו - (להלן - "**מחמוד**"), לביתו של המתלונן - (להלן: "**הבית**"), כשהוא מצויד במפתח שבדי - (להלן: "**הכלי**") ומחמד עם טריה..

אביו של המתלונן הוציא את הנאשם ואחיו מחמוד מהבית וביקשם לעזוב את המקום, אך הנאשם החל לאיים באומרו כי הוא: "**ישמיד אותם**".

4. בשלב מסוים, התערב המתלונן, ובינו לבין הנאשם החלו חילופי דברים, שאז היכה הנאשם את המתלונן בפניו באמצעות הכלי שלא כדין.

5. בעקבות מעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן חבלות כדלקמן: שבר באף עם דפורמציה משמעותית לימין, שקע נזאלי משמאל ונפיחות דו צדדית באף - (להלן: "החבלות").

בשל החבלות שנגרמו למתלונן הוא אושפז ליומיים בבית חולים העמק בעפולה ועבר ניתוח לתיקון סגור של השבר בהרדמה כללית.

6. במעשיו המתוארים לעיל, חבל הנאשם במתלונן באמצעות נשק קר וגרם לו לחבלות חמורות שלא כדין.

כך נטען ע"י המאשימה.

ההליכים בבית המשפט:

7. בדיון מיום 26.03.14 ביקש ב"כ הנאשם לבטל את כתב האישום מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק.

8. הסנגור התבסס על שתי טענות מרכזיות, פגם בדרך היידוע לנאשם על פתיחת תיק נגדו, ושיהוי רב מצד המאשימה במתן ההחלטה בעקבות הליך השימוע.

9. ביום 26.05.14 דחיתי את הבקשה לביטול כתב האישום לאחר שהגעתי למסקנה כי ביטול ההליך הפלילי במקרה זה, על יסוד דוקטרינת ההגנה מן הצדק מהווה סנקציה חריפה, קיצונית ולא מידתית - ראו ועיינו בהחלטה.

תשובת הנאשם לאישום:

10. הנאשם כפר בכתב האישום והציג טענת אליבי. לטענת ב"כ הנאשם, ביום האירוע 20.10.12 - (להלן - "יום האירוע"), הנאשם לא היה בשום שלב בביתו של המתלונן ולא בחצר ביתו.

11. ביום האירוע הנאשם שהה בביתו מהבוקר עד השעה 15:00 בערך יחד עם אשתו, לאחר מכן הוא עבד בחצר ביתו במערכת הביוב יחד עם אחיו מחמוד עד השעה 16:00 בערך ואחר כך חזר לביתו שם הוא שהה עד שעה 21:00 בערך.

בעקבות כפירת הנאשם, הביאו הצדדים את ראיותיהם.

ראיות הצדדים:

12. אסקור להלן את ראיות המאשימה תחילה ובהמשך אביא את ראיות ההגנה.

עדות ד"ר סעאדה מאהר:

13. אישר את תוכן התעודה הרפואית שערך מיום 30.10.12 - (ת/1). בה הסתמך על תמונה שהוצגה בפניו לאחר החבלה.

עדות תואלה ג'בארין:

14. אביו של המתלונן, דודו של הנאשם, גר בשכנות לבניין המגורים בו מתגורר הנאשם ומשפחתו.

העד סיפר כי ביום האירוע ישב בסלון בביתו לפתע שמע את בנו הקטן, שאוכת, צועק ובהמשך הנאשם - תאמר והאח מחמוד נכנסו לביתו כאשר מחמוד מחזיק טוריה ביד. הם טענו שהבן שלו קילל אותם והעד ביקשם לעזוב, תוך שהוא אומר להם "שהוא יחנך את בנו". פתאום החלה קטטה בין תאמר ומחמוד בנו - המתלונן, בכניסה לביתו. הוא החל להפריד ביניהם, תאמר תקף את בנו במפתח שוודי "וראה את פניו של בנו מלאות בדם". הוא פינה את בנו למרפאה לקבלת טיפול רפואי - (עמ' 9 לפרו').

15. לדבריו פנו אליו וביקשו "לעשות סולחה במשפחה" כפי שנהוג במגזר, משפחת הנאשם הייתה מוכנה לשלם 20,000 ₪, אבל הוא לא הסכים לכך - (עמ' 10).

16. העד סיפר כי לא הגיש תלונה במשטרה, אלא לקח את בנו למרפאה וחזר לביתו, וכשהיה בביתו התקשר אליו חוקר מהמשטרה ודרש ממנו להגיע לתחנת המשטרה כי הגישו נגדו תלונה וכשהגיע למשטרה ראה את שני האחים, הנאשם ומחמוד, בתחנת המשטרה - (עמ' 12 לפרו').

17. ב"כ הנאשם הגיש את עדות העד מיום 11.11.12 והפנה לסתירה שבגרסתו - שורות 16-17 בעמ' הראשון של (נ/1) עקב תשובתו שנתן בביהמ"ש ולפיה בנו לא תקף באגרופים, כאשר בהודעתו במשטרה העד מסר כי בנו התגונן על ידי מתן אגרופים לתוקף. בהמשך חקירתו הנגדית העד אמר כי בנו התגונן בכך ששם את ידיו על פניו ודחף את התוקף - (עמ' 13 ש' 5-10 לפרו').

18. לשאלת הסנגור מדוע בהודעתו במשטרה אמר העד כי הוא ובני משפחתו פתחו לשאוכת את הדלת כאשר שמעו צעקות, ובבית המשפט אמר כי שאוכת פתח את הדלת. העד חזר על הגרסה האחרונה לפיה שאוכת פתח את הדלת בריצה ונכנס לבית בצעקות - (עמ' 17 לפרו').
19. לדברי העד לאחר שבנו מוחמד הוכה בפניו במפתח השוודי והחל לרדת לו דם, מוחמד נכנס לבית ובכניסה נפל על הרצפה אחז במקום הפגיעה וצעק מכאבים - (עמ' 19 לפרו').
20. העד סיפר כשחזר מהמרפאה, אביו של תאמר (אבי הנאשם), עמד בכניסה קילל אותו, צעק ואיים עליו יחד עם אחיו של תאמר, כאשר אשתו ועוד עד נוסף היו בחוץ - (עמ' 21 לפרו').
21. לשאלת הסנגור האם כפי שמחמוד מסר בהודעתו (נ/2) במשטרה תאמר ומחמוד התפרצו לביתם ואביהם ביקש מהם לצאת החוצה. השיב העד כי הם לא נכנסו לביתו, הם עמדו ליד דלת הכניסה - (עמ' 24 לפרו').

עדות מוחמד ג'בארין - המתלונן:

22. בן דודו של הנאשם, סיפר כי ביום האירוע - (20.10.12), הוא היה בביתו והתווכח עם אחיו, שיצא החוצה ולאחר מכן רץ חזרה הביתה וצעק ש - "רוצים להכות אותו ולתקוף אותו".
- לאחר מכן, הוא שמע את הצעקות של הנאשם, של אחיו, של אמו ואביו לכן ירד לבדוק מה קורה.
- לדבריו לא אמר כלום ופתאום הנאשם הכה אותו בפניו במפתח שוודי כשאחיו של הנאשם, מחמוד מחזיק בטוריה. לאחר שהוכה הוא נפל על הרצפה ואחיו ואביו עזרו לו לקום ולקחו אותו למרפאה - (עמ' 26 לפרו').
23. העד אישר שהתמונות שהוגשו צולמו בבית החולים. התמונה הראשונה ללא התחבושת צולמה מיד כשהגיע לבית החולים - (ת/2א) והתמונה השנייה עם התחבושת צולמה לאחר 3 ימים - (ת/2ב).
24. העד הכחיש כי הוא ומשפחתו איימו על הנאשם ואחיו בסכנים ועל טענת הנאשם שכלל לא היה במקום, השיב כי הדבר אינו נכון והנאשם הוא זה שתקף אותו - (עמ' 29 לפרו').
25. העד העיד כי הנאשם תקף אותו במפתח שוודי כסוף שהחזיק ביד ימין, לדבריו הם לא התקוטטו והוא לא זכר אם הנאשם תקף אותו בבעיטות או באגרופים מעבר למכה במפתח השוודי - (עמ' 33 לפרו').

26. לדבריו, מחמוד אחיו של הנאשם, החזיק בידו טוריה ואיים - (עמ' 35 לפרו').
27. העד העיד כי לא התגרה בתוקפים ולא הספיק לומר דבר, אלא מיד כששמע את הצעקות ירד למטה והותקף ובשום שלב לא תקף את הנאשם. הוא ראה שהתוקפים רדפו אחרי אחיו שאוכת כאשר אחיו פתח את הדלת בריצה הם באו בעקבותיו. לדבריו, לא ראה אותם קופצים מעל הגדר - (עמ' 35 לפרו').
28. הוא סיפר שאביו ואמו של הנאשם הגיעו לאחר שהותקף וכשהובל לרכב על מנת לנסוע למרפאה שמע אותם מאיימים שיהרגו וירצחו את משפחתו - (עמ' 37 לפרו').
29. לשאלת הסנגור לפשר הסתירה בדבריו, כאשר בהודעתו במשטרה מסר כי נכנס להלם ודחף לאחור את הנאשם ובעדותו בבית המשפט טען שלא דחף אותו, השיב העד כי לא דחף אותו אלא הנאשם שהכה אותו דחף אותו לאחר מכן וטען כי החוקר שכתב את דבריו טעה - (עמ' 37 לפרו').
30. להערת הסנגור כי בעדותו במשטרה - (נ/3), החוקר שגבה את עדותו ציין שהוא יודע קרוא וכתוב עברית היטב, השיב שאמר לחוקר שאינו יודע כל כך טוב עברית, הוא יודע לקרוא ולכתוב בעברית, אבל לא לדבר בעברית, העד אישר כי כשמסר את גרסתו במשטרה, החקירה התנהלה בשפה הערבית, החוקר שאל בעברית והוא ענה לו בערבית. בסיום גביית העדות החוקר אמר לו שהוא צריך לחתום והוא חתם, החוקר לא אמר לו לקרוא את הודעתו לפני שחתם - (עמ' 38 לפרו').
31. העד אישר שקרובי משפחה ניסו לעשות סולחה בין משפחתו לבין משפחת הנאשם. הוא ציין את שמותיהם של המכובדים שפעלו לקיים את הסולחה והם: מחמוד ג'אבר ומוחמד עותמאן ואמר שהיו עוד שני אנשים שלא זכר את פרטיהם. לדבריו הם לא הציעו כסף במסגרת ניסיונם - (עמ' 40 לפרו').

עדות נאילה ג'בארין:

32. אימו של המתלונן, סיפרה כי ביום האירוע בעקבות מריבה שהייתה בין ילדיה הגדולים עם בנה בן ה-13, יצא האחרון מהבית. לאחר מכן, הוא נכנס בריצה הביתה תוך שהוא צועק "היכו אותי היכו אותי".
33. לדבריה, הנאשם פתח את הדלת ולידו עמד אחיו מחמוד, היא "תפסה אותו בסנטר" ואמרה לו שהם שכנים וחברים והוא ענה לה שהם באו לסיים את העניין תוך שהוא מסמן באגודלו כלפי מטה, תנועה שלטענתה מסבירה כי הנאשם ואחיו באו להרוג אותם. הנאשם החזיק בידו מפתח שוודי ואחיו מחמוד טוריה - (עמ' 43 לפרו').

34. העדה מסרה כי בעלה ביקש מהם שיפסיקו ובנה מוחמד אמר להם שהם קרובים וידידים ורצה להרגיע את הרוחות, אז הנאשם תקף אותו ליד הדלת במפתח צינורות, בנה נפל "והתעלף קצת" ופניו התמלאו בדם, ולכן לקחו אותו למרפאה ומשם לבית החולים - (עמ' 43 לפרו').

35. העדה הכחישה שהיא ובניה איימו על הנאשם ואחיו בסכין - (עמ' 43-44 לפרו').

36. לטענתה, בנה מוחמד, אמר לנאשם ולאחיו שהם בני דודים וסימן להם ביד לעזוב את המקום, מבלי שהוא יגע בהם.

לדבריה, האירוע היה קצר והכל קרה מהר ולכן אינה זוכרת אם תפסה את הנאשם בסנטרו וביקשה ממנו שלא יריבו ושיעזבו את המקום לפני שהכה את בנה או לאחר מכן.

37. לאחר שתאמר - הנאשם, הכה את בנה בכניסה לבית וראו את הדם על פניו של המתלונן, הנאשם ואחיו עזבו את המקום.

כאשר התרחקו מהבית תאמר - הנאשם, פנה אליה וסימן לה עם האגודל כלפי מטה ואמר:

"אני אחזור אליך, אתם תראו" - (עמ' 46 לפרו').

38. לשאלת הסנגור מה היה צבעו של מפתח הצינורות בו תקף הנאשם את בנה, השיבה:

"זה משהו מברזל בצבע לבן".

39. לשאלה האם ידו של הנאשם פגעה בפניו של בנה בזמן התקיפה, השיבה "שהכל אירע מהר", והוסיפה שהנאשם החזיק במפתח צינורות ותקף את בנה. היא לא ראתה אם ידו של הנאשם נגעה בפניו של בנה בזמן התקיפה - (עמ' 46 לפרו').

40. לטענתה אנשים רצו לעשות סולחה ביניהם לבין משפחת הנאשם, אך בנה, המתלונן לא הסכים - (עמ' 46 לפרו').

עדות שאוכת ג'בארין:

41. אחיו של המתלונן, סיפר כי ביום האירוע - (20.10.12), היה בביתו, כאשר התפתח ויכוח בינו לבין אחיו שכעס עליו ואמרו לו לצאת החוצה. הוא יצא החוצה בוכה. לפתע תאמר - הנאשם, ואחיו מחמוד קפצו מעל הגדר. מחמוד זרק עליו את הטוריה לכן הוא ברח לכיוון ביתו כאשר הם רודפים אחריו.
42. הוא רץ לביתו, טרק את הדלת וקרא לאמו. הנאשם ואחיו מחמוד נכנסו בעקבותיו ואז אביו פנה אליהם וביקש מהם ללכת. לאחר מכן, גם מוחמד אחיו אמר להם: **"תצאו ותתביישו לכם לתקוף כן בני דודים שלכם, תלכו הביתה"** - (עמ' 49 לפרו' ש' 16 - 17).
43. הנאשם הכה את מוחמד - המתלונן, ומחמוד אחיו של הנאשם שהחזיק טוריה ביד לא נתן להם להתקרב למוחמד על מנת לעזור לו ולהרחיקו מהם.
44. לדבריו הנאשם הכה את מוחמד באפו במפתח שבדי, ועקב כך, הוא ואביו פינו את המתלונן למרכז הרפואי - "אלנור".
45. לשאלת המאשימה האם משפחתו איימה על הנאשם ואחיו בסכינים, השיב בשלילה - (עמ' 50 לפרו').
46. בחקירתו הנגדית סיפר כי ביום האירוע רב עם שני אחיו בגלל משחק כדורגל, אביו ואמו באותו הזמן ישבו בסלון עם אחותו. בעקבות המריבה אחיו אמר לו שיצא החוצה, הוא יצא מביתו בוכה, הוריו שישבו בסלון ראו אותו וניסו לדבר אתו, אבל הוא בכה ואמר שהוא רוצה לצאת - (עמ' 51 לפרו').
47. העד סיפר כי יצא החוצה והתיישב על המדרגות של ביתם, בכה ודיבר על האחים שלו. העד הכחיש שקילל ואיים על הנאשם ואחיו.
48. לדבריו לאחר כ- 5 - 10 דקות הוא ראה את הנאשם ואחיו קופצים מעל הגדר. לטענתו הם באו אליו כי מספר ימים לפני, היו ויכוחים בין המשפחות שלהם לעניין הצנרת והביוב. משפחת הנאשם רצתה להיכנס לשטח שלהם ולחפור - (עמ' 51).
49. העד סיפר שהם היו מעבר לגדר, עסקו בעבודות צנרת במערכת הביוב בשטח שלהם, אך לפתע קפצו מעל הגדר, מחמוד זרק עליו את הטוריה לכן הוא ברח הביתה וטרק את הדלת אחריו, הם רדפו אחריו פתחו את הדלת ונכנסו.
50. אביו מנע מהם להיכנס לתוך הבית ולכן עמדו במפתן הדלת. הראשון שדיבר איתם הוא אביו ואמו אמרה להם שיתביישו, הם קרובי משפחה וביקשה מהם שייצאו תוך כדי שהיא מלטפת את הסנטר של הנאשם בכוונה להרגיע ולא לריב. תאמר - הנאשם, עשה סימן עם האגודל - (עמ' 53 לפרו').

51. כשמוחמד אחיו שמע את הקריאות לאמו וראה שהם נכנסו, הוא ירד למטה לראות מה קורה וכשאביו ביקש מהנאשם ומאחיו מחמוד לצאת החוצה, מוחמד אחיו אמר להם: **"הפעם אתם באתם, בפעם הבאה אל תבואו"**. מיד לאחר מכן תאמר- הנאשם, תקף את מוחמד - (עמ' 53).

52. לדבריו מחמוד, אחיו של הנאשם החזיק טוריה בידו ומנע ממנו ומאחיו להתקרב למוחמד אחיהם ולעזור לו, לטענתו, מחמוד חשב שהם רוצים לרדוף אחרי תאמר- הנאשם, ולכן איפשר לתאמר - הנאשם, לברוח וחסם את דרכם - (עמ' 54).

53. העד סיפר כי הנאשם הכה את מוחמד באפו במפתח שבדי בצבע אפור, כתוצאה מהמכה מוחמד נכנס פנימה, כשראה את הדם הניגר מפניו נפל ארצה - (עמ' 54).

54. לשאלת הסנגור שהאב טען בביהמ"ש כי הוא שמע את הצעקות של שאוכת, הוא קם ופתח לו (לשאוכת), את הדלת ולא הוא זה שפתח אותה, העד השיב שהוא לא יודע מה אביו אמר, אך הוא מספר את מה שהוא עשה.

לדבריו כשנכנס לביתו, הוריו עמדו בפתח הכניסה - (עמ' 56).

עדות מחמוד ג'בארין:

55. אחיו של המתלון סיפר כי ביום האירוע - (20.10.12), הוא ואחיו הגדול מוחמד, רבו עם אחיהם הקטן שאוכת, הם גרמו לו לצאת מחוץ לבית, כשלפתע שמעו אותו צועק "תעזרו לי", "תוקפים אותי". שאוכת רץ הביתה פתח את הדלת וסגר אותה. הנאשם ואחיו מחמוד פתחו את הדלת ונכנסו בעקבותיו. מחמוד אחז בטוריה ולנאשם היה מפתח שבדי בכיס האחורי.

56. העד סיפר כי אביו עמד מולם (מול הנאשם ואחיו מחמוד), ואמר להם "שיתביישו להם לבוא ככה לבית של הדוד שלהם" וביקש מהם לעזוב. הנאשם אמר להם שהם (הוא ואחיו) באו לחסל אותם היום, תוך כדי שהנאשם מסמן באגודלו כלפי מטה. אחיו הגדול מוחמד, עמד מולם וביקש מהם לעזוב ולא לחזור, תוך כדי עשיית סימנים "בכפות הידיים" שמשמעותו "להרגיע ולהפסיק את הריב", אז הנאשם החל לצעוק, הכניס את ידו לכיס האחורי, הוציא את המפתח השוודי, ונתן מכה באפו של המתלון - (עמ' 57 - 58 לפרו').

57. לאחר שפניו של המתלון "התמלאו בדם" הנאשם ברח ואחיו מחמוד שאחז בטוריה נופף בה על מנת שלא ירדפו אחריהם.

58. העד הכחיש את הטענה כי הוא ומשפחתו איימו בסכנים על בני דודו הנאשם ואחיו מחמוד, לטענתו הם בכלל לא נשאו סכנים, הנאשם ומחמוד נכנסו אליהם באופן פתאומי ובזמן שהוריו ישבו בסלון - (עמ' 58 לפרו').

עד כאן הבאתי את ראיות המאשימה וכעת אסקור את עדויות ההגנה:

עדות תאמר ג' בארין - הנאשם:

59. לדבריו ביום האירוע, לאחר שאביו של המתלון, דודו של הנאשם, ביקש מהם שיסדרו את צינורות מערכת הביוב שלהם ולהעבירם מתחום אדמתו. הוא ואחיו מחמוד החלו לעבוד בשטח ביתם, כאשר במהלך עבודתם הם שמעו רעש מכיוון ביתו של דודם.

60. לטענתו הוא שמע צעקות וקללות שהופנו לעברם, לכן הוא רץ לכיוון הגדר שמפרידה ביניהם, כדי לראות מה קרה. לדבריו, ראה שכולם יוצאים מהבית, עם סכנים והחלו לאיים עליהם. אנשים באו כדי להפריד וביקשו ממנו ללכת הביתה. הוא הלך לביתו בסביבות השעה 16:00 ואחיו מחמוד נשאר שם - (עמ' 66 לפרו').

61. הנאשם הכחיש כי נכנס אל בית המתלון (בית דודו), לדבריו רק הסתכל מהגדר ולא חצה אותה, אלא מיד נכנס לביתו מהסיבה שיש לו ילדים קטנים ולא רצה שהם יראו את המתרחש - (עמ' 66 לפרו').

62. הנאשם הכחיש שהיה ברשותו מפתח שבדי, לדבריו אין צורך במפתח שבדי בעבודות ביוב וחפירה. לא מדובר בעבודת צנרת אלא בעבודות בצינורות ביוב - (עמ' 66).

63. לדבריו, לא ידע מה התרחש באירוע היות והוא חזר לביתו מיד, הוא הופתע כשקרא את דוח המשטרה. גם את העובדה "שפניו של מוחמד" - (אפו) נשברו לא ידע זאת אלא שמע על כך רק מהמשטרה - (עמ' 69).

64. לשאלת המאשימה אם קיים סכסוך בין משפחתו למשפחת המתלון, השיב, שהם מסוכסכים "ולא מדברים אחד עם השני", כי כל פעם משפחת המתלון דורשת מהם דברים, מתלוננת, מקטרת ובכך מקשה על אביו המשותק - (עמ' 69).

65. לשאלת המאשימה מדוע בפעם השנייה שהוזמן למשטרה בחר בזכות השתיקה, השיב כי מה שאמר בפעם הראשונה הוא אומר בבית המשפט.

66. המאשימה הטיחה בו ושאלה למה אדם שמספר אמת לא יכול לענות לשאלות בחקירה ועל כך הנאשם השיב:

"נמאס לי מהמטרה מרוב הקטטות שהם עושים לנו בשכונה. כל פעם יש להם מישהו אשם והם לא לוקחים אותם המופרעים" - (עמ' 70).

לשאלת המאשימה מדוע סירב לבצע עימות עם המתלונן, השיב כי הוא "לא רוצה לראות אותו והוא מעוניין להתרחק ממנו".

להערת המאשימה כי הוא מתגורר לידו, השיב, שזו טעות של אביו והוא מוכן לעבור בהקדם, כי אי אפשר לגור לידם - (עמ' 70 לפרו').

67. לעניין הסולחה אמר הנאשם כי הדבר נהוג במגזר. מה גם, הסכסוך הוא בין בני דודים, לדבריו הוא אינו יודע מי קבע את הסכום של 20,000 ₪. הם הסכימו לכך כי רק רצו שהכל ייגמר. הסיבה שהסכימו לסולחה ולתשלום היא לא בגלל שתקפו את המתלונן אלא על מנת לסגור את העניין - (עמ' 71).

68. כבר ייאמר כי, עיון בתשובות הנאשם מוכיח עד מהר כמה הוא היה חמקמק ולא ענייני. כמעט רוב תשובותיו לא היו לגוף השאלה, כך למשל כשנשאל אם הוא סימן עם האגודל כלפי מטה, ענה בהסבר למשמעות התנועה הזו, קרי, שעושים אותה במשחקי כדורגל, כסימן בוז לשחקנים מבלי לומר שהוא עשה את התנועה או שהוא מכחיש עובדה זו הנטענת נגדו - (עמ' 72 לפרו').

משמע, שהוא לא התכחש למעשה והגם שלא אישר כי עשה זאת, הרי שבפועל התחמקותו זו קושרת אותו לאירוע, כי התנועה נעשתה בין אם זה היה לאחר תקיפת המתלונן או במהלך האירועים בבית המתלונן, דבר שאינו מתיישב עם טענת האליבי של הנאשם.

69. הנאשם טען כי לאחר האירוע ראה את אחיו מחמוד בבית רק בסביבות השעה 21:00, לדבריו מחמוד סיפר לו שהיו עוד אנשים בשטח ושהיו מהומות בהמשך. כמו כן, מחמוד סיפר לו כי הלך למטרה להתלונן.

70. לשאלת המאשימה מה סיפר לו מחמוד - אחיו, לגבי התלונה, הנאשם כדרכו בקודש התחמק, לא רצה להשיב ואמר שישאלו את אחיו,

"לא רוצה לענות, זה מכניס אותי ללחץ. זה שמזלזלים בבנאדם ועושים ממנו אהבל. אם יש מצלמות יראו את זה. אני סיימתי ולא מוכן לענות יותר" - (עמ' 73).

71. הנאשם לא רצה לענות למאשימה, ובכל פעם תירץ זאת בטענה כי אם יישאל בצורה טובה יותר ופחות מזלזלת יענה לשאלות.

יש לציין כי המאשימה לא פנתה לנאשם בזלזול וכי מדובר בתירוץ על מנת להתחמק ממתן תשובה.

72. כשנשאל שוב אמר לבסוף, שאחיו מחמוד סיפר לו רק שהיה "בלגן" ואנשים הפרידו ביניהם וזה נגמר. לדבריו לא נכנס איתו לעומק ולא שאל כי זה לא עניין אותו. זאת ועוד, הוא טען גם שלא עניין אותו מדוע אחיו הלך להגיש תלונה ולא עניין אותו גם לדעת אם פגעו בו - (עמ' 73-74).

עדות מחמוד ג'בארין:

73. אחיו של הנאשם, ובן דודו של המתלונן, סיפר כי ביום האירוע בסביבות השעה 15:00 הוא הזמין שרברב, שעזר לו ולאחיו הנאשם לעבוד בשטח שלהם. לפתע הם החלו לשמוע קללות מביתו של דודם לכן שלושתם - (הנאשם, השרברב והעד), התקרבו לגדר כדי "לראות מה קורה". באותו רגע יצאו מביתם דודו ובניו, התחילו לקלל, אחזו בסכינים ואיימו עליהם שירצחו אותם. לאחר מכן באו אנשים והחלו להפריד ביניהם ואחיו תאמר, הנאשם חזר לביתו - (עמ' 74).

74. לדבריו הנאשם חזר לביתו בסביבות השעה 16:00 - 16:30, הוא לא יודע בדיוק. לטענתו, לפני שהנאשם הלך אמו של המתלונן הבטיחה לנאשם שהוא יגורש מהשכונה - (עמ' 74).

75. לשאלת הסנגור מה אירע לאחר שהנאשם הלך לביתו, השיב, כי הקללות והאיומים נמשכו, דבר שעיצבן אותו ולכן הוא "קפץ לביתם" לראות מה הם רוצים. לטענתו, מוחמד, אחיו מחמוד ואמו באו אליו עם סכינים ואביו של המתלונן יצא ללא סכין - (עמ' 74).

76. לדבריו, דחף את המתלונן ופגע בפניו מתוך הגנה עצמית ולכן הלך למשטרה אחר כך. לשאלת המאשימה האם הפגיעה של המתלונן באפו היא כתוצאה מהדחיפה, השיב:

"יכול להיות שכן ויכול להיות שלא. לא היה לי סכין, לא מפתח שבדי ולא אקדח" - (עמ' 75).

לדבריו בזמן שדחף את המתלונן, הנאשם לא היה נוכח, הוא אף חיפש אותו אך הוא "נעלם לו".

77. העד הכחיש כי תאמר, הנאשם, תקף את מוחמד בפניו באמצעות מפתח שוודי, לדבריו:

"מוחמד (המתלון) חי בהיות" - (עמ' 75).

78. לשאלה כי המתלון ומשפחתו טוענים כי הוא החזיק טוריה בידו, השיב שיכול להיות שהייתה לו טוריה ביד, כי הוא חפר באמצעותה כשעבד - (עמ' 75).

79. לעניין הסולחה, אמר כי משפחתו שלחה אנשים לעשות סולחה, והם הסכימו לשלם כי הוא תקף את מוחמד - (עמ' 76) - (ראו והשוו תשובת הנאשם בסוגיה זו).

80. בחקירתו הנגדית סיפר כי לאחר שתאמר - הנאשם, הלך הוא נשאר עם ג'אבר גבארין, השרברב, וכשרצה ללכת אל בית המתלונים, ג'אבר- השרברב, ניסה להרגיע אותו ולמנוע ממנו ללכת, אך הוא הלך בכל זאת כדי "לברר מה הם רוצים" - (עמ' 77 לפרו').

81. הוא לא זכר אם ג'אבר הלך אתו ביחד אל בית המתלונים ולא זכר מתי ג'אבר עזב את המקום. העד סיפר כי שכנים ניסו להרגיע אותו ולהפריד ביניהם, הוא מנה מספר שמות וטען כי היו עוד אנשים, אך הוא לא זכר את כולם - (עמ' 77 לפרו').

82. כשנשאל על תאמר אחיו, הנאשם, הוא התחמק ואמר שישאלו שאלות עליו ולא על תאמר, "ואת השאלות הקשורות בתאמר יש לשאול את תאמר בעצמו" - (עמ' 78 לפרו'). עד זה הלך באותה שיטה חמקנית ומתפתלת כמו הנאשם.

83. לדבריו, פגש את הנאשם בלילה, בשעה 22:00, או 24:00, לא זכר בדיוק. הוא לא שאל אותו מדוע עזב את המקום והשאיר אותו לבד מפני שזה לא היה חשוב לו, הדבר שהיה חשוב עבורו זה שתאמר הלך הביתה כי לו נשאר, הוא היה עלול להידקר - (עמ' 78).

84. העד סיפר שהגיע אל בית המתלון ועמד בכניסה, המתלון ובני משפחתו פתחו את הדלת, ויצאו כשבידיהם סכינים. לדבריו, כולם קפצו עליו בנוכחות אנשים שבאו להפריד, נראה לו שדחף את המתלון כהגנה עצמית ולכן המתלון נפל. העד הכחיש מכל וכל את הטענה שהיה מפתח שוודי ברשותו וטען כי הוא לא הכה את המתלון באמצעות כלי כלשהו, וכך אמר:

"לא היה מפתח שוודי ולא כלום. אם הייתי נותן לו מכה עם מפתח שוודי, היום הוא היה בבית קברות" - (עמ' 79 לפרו').

לטענתו, לאחר שהמתלון נפל, הוא לא ראה דם על פניו ואנשים באו להפריד מיד. לדבריו, לא קרה לו (למתלון), כלום וכך אמר:

"ראיתי בן אדם כמו בריון, אין לו כלום על הפנים, הוא יכול לאסוף אותי עם חמישה חברים. הוא גבוה כזה" - (עמ' 79 לפרו').

המאשימה הטיחה בו כי בפעם הראשונה סיפר שכאשר המתלונן ובני משפחתו איימו בסכנים הוא נשאר במקום ליד הגדר כרבע עד חצי שעה, ובפעם השנייה סיפר כי מיד כשאיימו בסכנים רץ למשטרה כי פחד שיתרחש רצח. המאשימה אמרה לו כי מה שהוביל אותו למשטרה זה הפחד מהעובדה שאח שלו, הנאשם שבר את הפרצוף של המתלונן.

לכך העד השיב בשלילה, והוסיף כי בפעם הראשונה הגדר הפרידה ביניהם ולכן "זה היה בסדר", ובפעם השנייה כשהלך אליהם ויצאו עם סכנים ראה שיש להם כוונה לרצוח ולכן הלך למשטרה - (עמ' 81 לפרו').

85. לשאלת המאשימה מדוע לא סיפר בחקירותיו במשטרה על כך שדחף את המתלונן מתוך הגנה עצמית ואף בחר לשמור על זכות השתיקה, השיב:

"שתקתי כי לא צריך לעשות סיפור מזה. אמרו לי במשטרה להיות רגוע" - (עמ' 81 לפרו').

לשאלת המאשימה מדוע לא אמר בצורה ברורה, שתאמר - הנאשם, לא היה בזמן האירוע, אלא שכבר בתחילת האירוע יצא מהתמונה, השיב:

"מי אמר שהוא לא היה. הוא היה. במשטרה זה לא כמו בית משפט. למה מגיעים לבית משפט כי השופט צריך לשמוע כל מילה, לחוקר מספרים סיפורים" - (עמ' 82 לפרו').

כאמור יש בדבריו כדי לסתור טענת האליבי של הנאשם הגם שמתשובתו משתמע כי לחוקר הוא "מספר סיפורים".

לשאלת המאשימה מדוע לא אמר במשטרה שמוחמד נפצע, השיב:

"אמרתי שיכול להיות שהוא נפצע מהדחיפה שנתתי לו".

להערת המאשימה כי לא אמר זאת בשום מקום בחקירתו במשטרה, הגיב:

"במשטרה הרגיעו אותי שהעניין יטופל שאני נפלתי עם בן אדם עם עבר פלילי. באותו לילה במשטרה ידעתי שמוחמד נפצע" - (עמ' 82 לפרו').

העד טען כי ידע שמוחמד נפצע רק לאחר שראה אותו בתחנת המשטרה, מחזיק סמרטוט על אפו.

לשאלת המאשימה מדוע בחר שלא להזכיר את גרסת "הדחיפה" במשטרה לאחר שראה את הנאשם פצוע, השיב שחשב שזה לא יכול להיות מהדחיפה ואמר:

"אמרתי לא יכול להיות מהדחיפה שלי שיש לו כזה פצע... לא יכול להיות הוא כזה בריון. יכול להיות שאבא שלו בדרך פצע אותו להשלים את העבודה" - (עמ' 82 לפרו').

להערת המאשימה שזה לא יכול להיות, אמר: **"אצלנו זה קורה הרבה" - (עמ' 82).** מה משמעות דבריו של העד ובעיקר המילה "אצלנו" - כי הרי הדברים מבטאים את גישת האומר, דהיינו, אצל העד הכל מותר כשהדבר משרת את טובתו ובהתאם יש להתייחס אל עדותו.

86. לשאלת המאשימה מדוע שמשפחת המתלון תפליל דווקא את תאמר - הנאשם, אחיו ולא אותו, השיב, שהם מקנאים בהם כי הם אנשי מקצוע מצליחים. כשנשאל שנית מדוע דווקא התלוננו על תאמר - הנאשם, ולא עליו השיב שאחיו הוא קבלן מצליח והם מקנאים בו - (עמ' 83).

87. לאחר שהעד אישר שמערכת היחסים בינו לבין אחיו קרובה, המאשימה פנתה אליו וטענה שניתן להניח שכשחזר מתחנת המשטרה בוודאי סיפר לאחיו מה קרה. העד השיב שסיפר רק שהיה במשטרה והגיש תלונה. לטענתו, במשטרה נודע לו שמוחמד קיבל מכה, ושם השוטרים הרגיעו אותו כי הם יודעים במי מדובר (הכוונה לבני משפחת המתלון) ולכן הרגיע את אחיו בדברים אלה ולא סיפר לו פרטי פרטים - (עמ' 84). אזכיר כי השוטרים שהעידו לא נשאלו על כך ולא אישרו דבריו.

לשאלת המאשימה מדוע סירב לבצע עימות עם המתלון, השיב:

"מספיק העימות שהיה לי אתו בבית שלו עם הסכינים, למה הוא מסוגל אחרי מה שראיתי את הסכינים ובעיניים שלי ראיתי את השנאה בעיניים שלו, ואם יקרה לי משהו זה על המצפון שלך עם הבן אדם הזה" - (עמ' 84 לפרו').

לשאלות ביהמ"ש מתי דחף את המתלון, השיב בפעם השנייה שהיה אצל משפחת המתלון, בפעם הראשונה היו רק דיבורים מעבר לגדר.

לשאלה מתי המתלון ומשפחתו אחזו בסכינים, השיב בשתי הפעמים. לשאלה האם הוא ומשפחתו כועסים על משפחת המתלון, השיב, שהיום הם חברים אבל באותו זמן היו להם "ויכוחים" בגלל הדרישות הרבות של משפחת המתלון ממשפחתו - (עמ' 84-85).

88. לשאלה איפה דחף את המתלונן השיב שדחף אותו בפנים בכניסה ליד הבית, ליד הרחבה. לדבריו לא פחד לדחוף את המתלונן למרות שהמתלונן אחז בסכין כי הרגיש שאם לא ידחוף אותו יידקר.

לגבי פציעתו של המתלונן, אמר כי היא יכולה להיות מהדחיפה או מהנפילה שלו והכחיש כי נעשה שימוש במפתח שוודי או טוריה.

89. לשאלה אם למשפחת המתלונן יש מטרה להעליל על משפחתם, אז מדוע דווקא על הנאשם ולא על עוד כמה מבני משפחתו, השיב:

" כי הוא אדם מצליח והוא קבלן. צריך לשאול אותם למה דווקא סיבכו את הנאשם ולא עוד אחים נוספים" - (עמ' 85).

עדות מנאר ג'בארין:

90. אשתו של הנאשם, סיפרה כי ביום האירוע, תאמר - הנאשם, היה בבית איתה עד השעה 15:00, אחיו מחמוד התקשר אליו וביקש ממנו שיעזור לו בעבודות הבית. בערך בשעה 16:00 היא שמעה רעש בחוץ, לאחר 2 דקות תאמר חזר הביתה ונשאר שם עד 21:00 בערך. בשעה 21:00 היא הלכה להוריו של תאמר והבינה מהם שמחמוד, אח של תאמר, ומוחמד, המתלונן התקוטטו - (עמ' 89 לפרו').

91. לדבריה, כשתאמר בא הביתה, היא וילדיה היו בצד השני של הבית ולא שמעו את הרעש. הנאשם שהגיע, סיפר לה שהמשפחה של דוד שלו, של המתלונן, קיללו ולכן הוא חזר הביתה.

92. העדה מסרה שהנאשם נכנס הביתה כרגיל כאילו שום דבר לא קרה, הוא היה רגוע. לדבריה, כך יש לנהוג בשל הילדים הקטנים שבבית. הוא לא ידע מה קרה בחוץ ולא הזכיר כלל את מחמוד אחיו - (עמ' 90 לפרו').

היו צעקות בחוץ, ואנשים באו להרגיע ולהפריד. היא, תאמר וילדיה הלכו לצד השני של הבית על מנת שהילדים לא ישמעו את הצעקות כי היא לא רצתה שילדיה יתחנכו באווירה הזו. לכן הם ישבו עם הילדים ושיחקו איתם כרגיל ולא שוחחו על כך בכלל - (עמ' 91-92).

כשנשאלה היכן היו הוריו של הנאשם בזמן הזה, השיבה שאינה יודעת, היא ראתה אותם רק בשעה 21:00 כשהלכה אליהם. לדבריה, תאמר היה איתה כל הזמן באותו היום. כשנשאלה להיכן יצא כאשר הלכה להוריו, השיבה שאינה יודעת - (עמ' 93 לפרו').

את מחמוד היא פגשה רק לאחר שבוע או שבועיים אחרי האירוע - (עמ' 93).

93. כשנשאלה מתי תאמר - הנאשם, חזר הביתה, השיבה שהיא לא יודעת כי היא והילדים כבר הלכו לישון ולכן ראתה אותו רק בבוקר - (עמ' 94).

לדבריה גם בבוקר הוא לא סיפר לה כלום, והיא לא התעניינה לדעת פרטים משום שהיא "לא אהבה" לשמוע את העובדה שמוחמד ומחמוד התקוטטו - (עמ' 94 לפרו').

94. העדה נשאלה על ידי המאשימה אם היא זוכרת פרטים כלליים מיום האירוע, כגון, איזה יום בשבוע האירוע קרה, מה לבש הנאשם, מה אכלו לארוחת ערב וכדומה, העדה השיבה לכל שאלות אלה בשלילה.

לשאלת המאשימה איך זה שהיא אינה זוכרת כלום ואילו את השעה המדויקת שבה הנאשם נכנס הביתה, ב- 16:00 היא כן זוכרת, העדה השיבה כי היא זוכרת את השעה בגלל שלבנה הייתה בחינה והיא ישבה לעשות איתו שיעורים. כשנשאלה מה הקשר בין הדברים, השיבה שהיא יודעת בדיוק מתי בעלה חוזר הביתה - (עמ' 94). גישת העדה ברורה והיא הרצון העז שלה לסייע לבעלה ולהרחיקו מהאירוע האלים

לשאלת המאשימה מדוע לא פנתה בשום שלב למשטרה, גם לאחר שהוגש כתב אישום וביקשה להעיד כי הנאשם היה איתה ובכך לעזור לו, העדה השיבה כי זאת לא העבודה שלה לפנות למשטרה, מה שחשוב לה שבעלה לא הכה את המתלונן, ולטעמה הכל יתברר ובסופו של דבר הוא - הנאשם, יצא זכאי והוסיפה כי לא ביקשו ממנה להגיע למשטרה - (עמ' 97 לפרו').

95. המאשימה שאלה את העדה מדוע הנאשם הסתיר את העובדה שהיה יחד איתה בזמן האירוע ולא סיפר זאת במשטרה. העדה השיבה:

"שיכול להיות שהוא לא שם לב" - (עמ' 97 לפרו').

המאשימה הטיחה בעדה כי גרסתה לא מסתדרת "עם שום דבר". לטענת המאשימה, אם היא ובעלה, הנאשם היו באמת ביחד בזמן האירוע, זה הדבר הראשון שהיו צריכים לספר ועל כן העדה השיבה:

"איני יודעת מה הוא אמר. הוא היה איתי. אני אומרת מה שאני ראיתי" - (עמ' 97).

96. לשאלת המאשימה מי ביקש ממנה היום להגיע לביהמ"ש, השיבה שבעלה פנה אליה אתמול בלילה וביקש ממנה לבוא לדין. לטענתה, הם לא שוחחו על האירוע כלל, רק באותו הלילה שביקש ממנה לבוא לדין ואפילו באותו הבוקר של יום הדין לא דיברו על עניין זה - (עמ' 97-98).

על כן, נשאלת השאלה הייתכן שהיא באה לבית המשפט מבלי שתדע על מה היא אמורה להעיד?!!

עדות ח'אלד ג'בארין:

97. אביו של הנאשם, סיפר כי ביום האירוע בניו, תאמר - הנאשם, ומחמוד עבדו בבית במערכת הביוב. כשהחלו לעבוד פתאום באו בני משפחת המתלונן והחלו לקלל את בניו. השכנים הגיעו והפרידו ביניהם "והכניסו אותם פנימה ואת תאמר הכניסו לביתו". הוא ובנו מחמוד בלבד נשארו "בחוף" - בחצר, מחשש שיהיו בעיות נוספות. לאחר חצי שעה המתלונן ומשפחתו שוב חזרו וקיללו. המתלונן החזיק בידו סכין, ולכן בנו מחמוד החזיק אותו כדי שלא יפגעו אחד בשני. מה שקרה אחר כך הוא אינו יודע - (עמ' 100 לפרו').

אזכיר כי אירוע תקיפת המתלונן היה בתוך ביתו של המתלונן - בכניסה, והעד לא הגיע לשם.

98. לדבריו בנו מחמוד לא עשה שום דבר למתלונן ולא תקף אותו, בזמן הזה הנאשם, תאמר היה בבית. את אשתו של תאמר הוא ראה לראשונה בלילה בשעה 21:00-22:00, כאשר היא באה לשאול מה קרה והוא סיפר לה שהוא ומחמוד בנו "בסה"כ עמדו" בחוף על מנת שלא ירביצו אחד לשני - (עמ' 100).

99. כשנאמר לו שבנו מחמוד אמר כי בשלב מסוים באירוע הוא דחף את מוחמד, העד אמר כי מחמוד דחף אותו כדי למנוע ממנו לתת מכות, כך שאף אחד לא יגיע לשני - (עמ' 101).

100. בחקירתו הנגדית סיפר כי היה יחד עם בניו ועם השרברב כאשר תיקנו ביחד את מערכת הביוב בשטח ביתם. בני משפחת המתלונן הגיעו מעבר לגדר ושם החלו לקלל, הם דיברו עם מחמוד דברים לא ראויים ובלתי מוסריים "לעשות לו ... ולבת שלי".

101. סיפר שהשכנים שמעו את הצעקות ובאו להפריד, לקחו את תאמר הביתה והוא ובנו מחמוד נשארו "כדי שהמצב לא יחמיר". לדבריו, השכנים הכניסו את תאמר לביתו שנמצא בערך כ- 200 מטר מביתם, כי הוא הצעיר. אולם, הוא נשאר עם בנו המבוגר כי הוא נכה וזאת על מנת למנוע חיכוך. לאחר חצי שעה חזר המתלונן כשסכין בידו והחל לשוב לקלל - (עמ' 102).

אזכיר שהשכנים לא הובאו להעיד ולאשר את טענות ההגנה.

102. לדבריו, מוחמד, המתלונן לא נפצע כשמחמוד דחף אותו, הוא לא ראה דם על פניו ולא שמע שלקחו אותו לבית החולים ושאלו נשבר - (עמ' 104).

103. המאשימה הטיחה בעד כי בחקירתו במשטרה - (ת/17), לא סיפר שום דבר ממה שהוא מספר בבית המשפט, העד השיב כי החוקר אמר לו שהוא מכיר את משפחת המתלונן ושידוע שהם בעייתיים.

לטענת המאשימה, שבמשטרה לא סיפר פרטים כפי שסיפר בבית המשפט למרות שחקירתו במשטרה נערכה זמן קצר לאחר האירוע ואילו עדותו בבית המשפט נמסרה כמה שנים לאחר האירוע, העד הגיב:

"היה חוקר ערבי, לא שאל אותי כלום. כשראה אותנו השוטר עם אשתי, אמר לנו שאנו נראים לו אנשים טובים ושלמתלונן ומשפחתו יש הרבה תיקים במשטרה וכי אנו יכולים ללכת" - (עמ' 105 לפרו').

כאמור אותו חוקר לא הובא להעיד ולאשש את דברי העד וגם השוטרים שהעידו בפי לא נשאלו על עניין זה.

העד הכחיש שנחקר לא רק כעד אלא גם כחשוד בתיק זה, ולכן נחקר תחת אזהרה. המאשימה הציגה בפניו את הודעתו - (ת/17), עליה הוא חתום, ובה אזהרה שמאשימים אותו באיומים והדחה בחקירה כנגד משפחת המתלונן ועל כך העד השיב:

"איך אני אאיים עליהם ואני נכה ביד אחת" - (עמ' 106).

העד הכחיש שניסו לערוך סולחה בין המשפחות, לדבריו, כל אחד הלך לביתו ולא קרה כלום.

עדותו בעניין זה אינה משתלבת עם עדויות הנאשם והעדים האחרים מטעם ההגנה שאישרו כי ננקטו מהלכים על ידי מכובדים להשכנת השלום ביניהם.

להערת המאשימה שיש עדים שאומרים שכן היה ניסיון לערוך סולחה, השיב שאינו יודע על כך, כי היה מאושפז בבתי חולים - (עמ' 106).

טענות הצדדים:

טענות המאשימה:

104. המאשימה סבורה כי חומר הראיות בתיק זה, לא מזמן התלבטות שכן כנגד התשתית הראייתית שהובאה באמצעות המתלון ובני משפחתו המגובה בראיות נוספות, אין למעשה גרסת הגנה אמיתית וברורה החל מתשובת הנאשם לכתב האישום שנמסרה כטענת אליבי כללית ולא מפורטת וכלה בכך שלמעשה חקירת כל עדי התביעה נעשתה במודע או שלא במודע, באופן שמתעלמת לחלוטין מגרסת הנאשם.

105. לטענת המאשימה ב"כ הנאשם האריך בחקירת העדים ושאל בצורה מפורטת על אופן קרות האירוע הכולל עריכת תרשימים למיקום האירוע, מצב דלת הכניסה לביתו של המתלון, האם יד המתלון נגעה או לא נגעה בנאשם או המפתח השוודי, למרות, שרק בפרשת ההגנה התגלה לפתע שהנאשם כלל לא היה באירוע.

106. לטענת המאשימה, עדי התביעה העידו באופן מהימן, גרסותיהם היו סדורות, הגיוניות, משתלבות זו בזו גם בפרטים מהותיים וגם בפרטים שוליים וזוטרם.

ניכר מהעדות שלהם שלא העצימו את האירוע מעבר לגדרי האירוע, כפי שתואר במשטרה ולמה שארע בפועל.

107. הגם שחלף זמן רב מאז האירוע והחקירות במשטרה, וכפי שניתן ללמוד מהראיות שהוגשו לביהמ"ש, המתלון ובני משפחתו תיארו באופן עקבי את האירוע.

108. לטענת המאשימה למרות שאין מחלוקת על כך שהמתלון נחבל באופן קשה באותו אירוע, הנאשם ועדי ההגנה לא מסרו כל גרסה אלטרנטיבית לאופן התרחשות החבלות האלה. לכן לטענתה, לא אין בפנינו שתי גרסאות אפשריות שבית המשפט נדרש לבחון ולהחליט מי מבין היא הסבירה והמתיישבת עם חומר הראיות, אלא גרסה אחת שמסבירה את החבלה ומתיישבת עם הראיות של המאשימה אל מול רסיסי אינפורמציה ו"חורים שחורים", שבגרסת ההגנה, כתיאורה.

109. המאשימה ביקשה להפנות תשומת הלב לכך שהגם שעדי התביעה נחקרו כאילו מדובר באפשרות להגנה עצמית, היה שימוש של עדי התביעה במילים כמו "קטטה" ו-"ריב" שהם הסבירו שכוונתם בתקיפה חד צדדית מטעם הנאשם, אבל לאור גרסת הנאשם בבית המשפט אין צורך לדון בטענה זו, שכן טענת ההגנה העצמית לא מתיישבת עם טענת אליבי.

110. לטענת המאשימה גרסת הנאשם בלתי סבירה בעליל ולא מתיישבת עם מבחן ההיגיון. קשה לקבל את

טענת הנאשם כי כאשר העניינים "התחממו", עזב הנאשם את המקום והותיר אחריו את אחיו ואת אביו הנכה והלך לביתו כדי לנהל על ילדיו שממלא נמצאים בביתם על מנת "שלא יראו וישמעו את המתרחש". הנאשם לא הזמין את המשטרה, לא סייע בשום דרך למשפחתו ואף לא ניסה לברר כלל מה קרה.

לטענת המאשימה מדובר בגרסה כבושה שסותרת את גרסת הנאשם במשטרה, גרסה שהעלה הנאשם לראשונה בבית המשפט ולא נתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה ולפערים בין הגרסאות.

111. המאשימה הדגישה כי לכל פרשת ההגנה, החוקר שחקר את התיק לא נתבקש להעיד, ב"כ הנאשם הגיש את כל חומר הראיות שקשור לחוקר בהסכמה, ללא חקירה נגדית. לגישה, עניין זה לא מתיישב עם כלל הטענות שעלו בעניין חקירת המשטרה וטענות נוספות שניסו לספק הסבר לפערים בין הגרסאות במשטרה לבין הגרסאות בבית המשפט, הן של הנאשם והן של עדי ההגנה.

112. לטענת המאשימה, הנאשם הודה שדובר על סולחה ועל מנת להגן על עצמו ציין כי מדובר בסולחה לא בגלל שהם תקפו את המתלונן, אלא על מנת לסיים את האירוע בין המשפחות. דבר שלטענתה מופרך כי לדבריה ברור שהנאשם ובני משפחתו לא יהיו נכונים לשלם כסף על דבר שלא ביצעו.

113. לטענת המאשימה, עד ההגנה המרכזי לאירוע שהוא אינו בן משפחה, הוא השרברב, ששמו ג'אבר, עבד עם הנאשם במקום, ויכול היה להעיד על כך שהנאשם כלל לא היה באירוע ואף יכל להעיד על התנהלות משפחת המתלונן לפני שעזב את המקום, חרף חשיבות עדותו, הוא לא הובא לבית המשפט והמשמעות לכך היא ברורה וקבועה בפסיקה.

כמו כן, גם השכנים שהיו במקום והפרידו ביניהם ואף אמרו לו - לנאשם, להיכנס לביתו, כטענת הנאשם, וכדיכול היו עדי אליבי מתבקשים בסיטואציה כזו, לא הובאו מטעמו כעדים. הנאשם תירץ זאת בטענה שלא רצה להטריח אותם.

114. לטענת המאשימה, בין גרסת הנאשם לגרסת אחיו ולגרסת האב ישנן סתירות רבות ופערי אינפורמציה ניכרים. המאשימה ציינה כי המשותף לשלושתם הוא חוסר היכולת לתאר את הרגע שבו נפגע המתלונן. הנאשם ועדי ההגנה יכלו לפרט את אשר קרה באירוע עד לנקודה שבה המתלונן נפגע. מבחינתם מנקודה זאת נגמר האירוע ולא נתנו תשובות לפרק הזמן הזה אלא "קפצו" לשעות הלילה של אותו יום בו אירע המקרה.

115. לעניין הטענה שהעלה מחמוד אחיו של הנאשם, כי משפחת המתלונן הפלילו את הנאשם שלא היה באירוע ולא אותו (עצמו - מחמוד) שאכן היה באירוע, מפני קנאה ובצע כסף, טענה המאשימה כי מדובר בטענה אבסורדית. ראשית, לא נטען וגם לא הובאו ראיות שלנאשם ישנם אמצעים כלכליים

מיוחדים ושנית, כלל לא הוגשה תביעה אזרחית נגד הנאשם, עניין שמשמית את הקרקע של טענה זו.

116. כמן כן, מחמוד, אחיו של הנאשם בעדותו בפני סתר את גרסתו במשטרה מבלי שמסר הסבר מניח את הדעת לפערים בגרסאות. כל התיאור שמסר בבית המשפט אינו מופיע כלל באף אחת מהודעותיו ובחקירה האחרונה אף שמר על זכות השתיקה. המאשימה הפנתה להודעותיו - (ת/18 - ת/21) והצביעה על הפערים הבלתי מוסברים שבגרסאות.

117. לטענת המאשימה גרסת האב סתרה את גרסת הנאשם. לגרסת האב, האירוע בכלל אירע במקום אחר, ליד הגדר, דבר שלא נטען על ידי הנאשם ואחיו מחמוד.

כמו כן, בניגוד לגרסת מחמוד שטען שכל בני המשפחה היו מצוידים בסכינים ואיימו עליהם בפתח הבית, טען האב שהמתלון והוא בלבד, הגיע לגדר למקום שנמצא סמוך יותר לביתו של האב - (עמ' 109).

118. לטענת המאשימה גם גרסת אשתו של הנאשם, אשר נמנעה מלמסור גרסתה במשטרה והופיעה רק בבית המשפט, הייתה בלתי מהימנה.

119. לאור האמור ביקשה המאשימה לאמץ את גרסת המתלון והתשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט ולדחות את גרסת ההגנה בכללותה ובעיקר את טענת האליבי ולהרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום - (עמ' 110).

טענות ב"כ הנאשם:

120. ב"כ הנאשם שב וטען לביטול כתב האישום בשל ההגנה מן הצדק. לטענתו, המאשימה נהגה באופן בררני ובחרה להגיש כתב אישום נגד הנאשם כאשר מחומר הראיות ברור לטענתו, שהחשד מיוחס לנאשם ולאחיו שביצעו את העבירות בצוותא, לפי המתלון ומשפחתו.

121. לטענת הסנגור גרסתו של המתלון אינה עקבית ומהימנה. לדבריו, מדובר במתלון שמסר ארבע גרסאות שונות. הסנגור הצביע על סתירות בדברי המתלון ובני משפחתו, לגבי הוויכוח בין האחים, סגירתה ופתיחתה של דלת הכניסה לביתם, הימצאותם של ההורים בסלון והימצאותם של האחים בקומה השנייה, כניסתם של הנאשם ואחיו לבית המתלון מול הימצאותם מחוץ לכניסה, היכן קיבל המתלון את המכה ומיקום המפתח השוודי שהיה ברשות הנאשם.

122. לטענתו, אמו של המתלון כשנשאלה בעדותה בבית המשפט האם בזמן התקיפה המפתח השוודי נגע בפניו של המתלון או ידו של הנאשם, אמרה שהיא לא יכולה לומר שראתה את ידו של הנאשם או

המפתח השוודי בעצמו פגעו בפניו של המתלון. לטענת הסנגור, לא ייתכן שמי שרואה אירוע תקיפה מול עניו לא יכול להבחין אם הנאשם נגע בפניו של המתלון עם ידו או עם המפתח השוודי.

123. לטענת הסנגור אין מחלוקת שלמתלון נגרם שבר באפו, אך לא ידוע מה גרם לכך ומתי. אולם, הוא אינו חולק על כך שהמתלון והנאשם התקוטטו.

לדבריו לא מדובר במתלון חף מפשע היוצא מביתו ומקבל מכה. אמו של הנאשם, העדים ואף אביו אמרו שהייתה קטטה בין הנאשם ומוחמד והם הפרידו ביניהם וזאת על אף שמי שהיה באירוע הוא מחמוד ולא הנאשם.

לטענת הסנגור, המתלון ומשפחתו "הרכיבו" ובנו את הסיפור כנגד הנאשם וטענו שהתקוטט עם המתלון באמצעות מפתח שוודי כדי שהאירוע יהיה חמור יותר בנסיבות העניין.

124. לעניין הסולחה טען הסנגור כי המתלון בעצמו אמר שלא הוצע להם כסף. כמו כן, לטענתו, אביו של המתלון בעדותו אמר שאנשים פנו למחמוד לעשות את הסולחה וציין שלא מחמוד תקף אלא תאמר. הסנגור הביע תמיהה מדוע פנו דווקא למחמוד ולא לאביו או לתאמר בעצמו.

125. לטענת הסנגור, הנאשם מסר גרסה ראשונית בתחנת המשטרה שלא ביום האירוע, אלא מאוחר יותר, הוא ענה לשאלות שנשאל. לדבריו, מדובר באדם שהוא איש עסקים מצליח בעל עבר נקי ולא מדובר בעבריין שידוע את זכויותיו וחובותיו. עדותו עקבית ותואמת את עדותו של מחמוד ואשתו עדויות שלגישתו, לא ניתן להטיל ספק בהן.

126. לדעת הסנגור, טענת האליבי נטענה מיד וניתן גם פירוט מדויק בכתב לפיו ביום האירוע הנאשם היה בביתו עד השעה 15:00, בשלב מסוים לאחר שמחמוד קרא לו הוא הלך לעזור לו בעבודות הביוב עד השעה 16:00 בערך, וכשבאו בני משפחת דודו והחלו לאיים ולקלל, השכנים התערבו והפרידו בכך שהכניסו אותו לביתו.

127. לטענת הסנגור, התביעה מפנה לעניין הסולחה, אך לדבריו ידוע כי התיק נסגר בגין הסולחה. הנאשם שידע כי התיק נסגר ושיש אנשים שמנסים לעשות פשרה בין אחיו לבין משפחתו של המתלון, בחר גם לשתוק בעדותו המאוחרת ואמר שיגיד את דבריו בבית המשפט.

מכל האמור ביקש הסנגור לזכות את הנאשם בדיון.

תשובת המאשימה לטענות הנאשם:

128. המאשימה העירה כי ב"כ הנאשם הציג מכתב של המתלונן ממנו ניתן להתרשם שהוא המתלונן, הבין שהתיק נסגר. המאשימה ביקשה מהסנגור להראות החלטה או מכתב מהפרקליטות האומרים שהתיק נסגר עקב הסולחה, אך לא עלה בידו.

129. עוד המאשימה הפנתה לעמ' 2 לפרוטוקול בו נאמר כי התיק לא נסגר וכי עבר לעיון הפרקליטות ובחינת העמדת הנאשם לדין. המאשימה הבהירה שמדובר במקרה בו המתלונן בסמוך להגשת התלונה ולפני שהנאשם נחקר ביקש "למשוך" את תלונתו ואז כעבור מספר ימים הוא חזר וביקש לחדש את התלונה.

130. בעניין טענותיו של הסנגור לאכיפה בררנית, השיבה המאשימה כי ראשית, מחומר הראיות שהונח בפני ביהמ"ש, עולה שהמתלונן ובני משפחתו ייחסו מלכתחילה את התקיפה לנאשם. הגרסה שהאח מחמוד הוא זה שתקף או גרם לחבלה של המתלונן לא עלתה בשום שלב בחקירה ולכן לא יכלה להוות כל בסיס להגשת כתב אישום כנגד האח.

131. לדברי המאשימה, השאלה היחידה הייתה האם מעשיו של האח מהווים מעורבות באירוע והאם אותה תקיפה המיוחסת לנאשם הייתה ידועה מלכתחילה לאחיו שנכח במקום, שאז ניתן יהיה לייחס לו שותפות לעבירה. המאשימה סברה שהתשתית הראייתית נגד מחמוד, איננה מספיקה אבל הדגישה ואמרה שהתיק טרם נסגר.

דין והכרעה:

המצב הנורמטיבי:

132. הוראות החוק הרלוונטיות הינן: העבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות הוגדרה בסעיף 333 לחוק העונשין הקובע כי:

"החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים."

וסעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין שבו נאמר:

(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה.

ברי כי היה ויקבע שעלה בידי המאשימה להוכיח את העובדות שבכתב האישום, יש בכך כדי לקיים את יסודות העבירות שיוחסו לנאשם ועל כן, נדרשת ההכרעה בין הגרסאות.

ההכרעה בין הגרסאות:

133. עומדות בפני גרסת המתלונן מול גרסת הנאשם, על פי התרשמותי מהעדים ומהגרסאות שנמסרו, אני נותן אמון מלא בעדות המתלונן בפני ובגרסתו שנמסרה במשטרה ומעדיפה על פני גרסת הנאשם. עדותו בפניי הייתה עקבית וניכר שהוא נחוש מחד גיסא, שלא להקל עם הנאשם במעשים שביצע כלפיו, ומאידך גיסא לא להגזים ולהעצים בתיאור מעשיו וחומרתם.

134. עדות המתלונן מתיישבת עם הנסיבות שאינן שנויות במחלוקת ועם מצב פציעתו של המתלונן כעולה מהתעודות הרפואיות - (5/ת - 9/ת), ומהתמונות - (2/ת), ועדותם של עדי התביעה שהיו נוכחים באירוע.

135. החבלות תואמות את גרסת המתלונן, ולאחר שבוחנים את טיב חבלותיו אי אפשר לסבור, מתוך הגיונו של דבר וניסיון החיים, כי אלה מקורן בנפילה כתוצאה מדחיפה קלה ביד.

136. העדים מטעם המאשימה מסרו עדויות מפורטות וקוהרנטיות כאשר העדויות כולן משתלבות זו בזו ומחזקות האחת את רעותה לכדי גרסה אחת ועקבית.

137. לעומת זאת עדותו של הנאשם אינה קוהרנטית ומהימנה, הנאשם בחקירותיו במשטרה לא ציין ולו פעם אחת כי בזמן האירוע שהיה בביתו עם אשתו וילדיו, כאשר הדבר תמוה מדוע לא יספר מיד למשטרה פרט שיוכיח את חפותו. מה גם, די בסתירות ובתמיהות שיש בעדויות ההגנה ושחלקן קיבל התייחסותי תוך כדי סקירתן, סתירות היורדות לשורשו של עניין.

שתיקת הנאשם:

138. כמו כן, לנאשם עמדה ההזדמנות לתת הסברים לאמור ב - (11/ת), אך משום מה בחקירתו, הוא בחר לשמור על זכות השתיקה, זכות שנתונה לו, אך השלכותיה על שאלת המהימנות משמעותית ולא בכדי נאמר:

"אין צורך להכביר מלים על כך שככלל, והחריגים יהיו נדירים, יסבור בית משפט כי השותק - יש לו מה להסתיר. אכן, המשפט משתית עצמו על ראיות פוזיטיביות, והשתיקה מהווה אך חיזוק; ומכל מקום משפצה את פיו, על בעל הדבר להסביר מדוע השתהה, ובעיקר - עליו להציג גרסה שיש בה אמינות."

- ראו(ע"פ 1707/08 אריש נ' מדינת ישראל פס' כ"ז (ניתן ביום 25.11.08), וראו גם, ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 07.06.01), ע"פ 4398/09 חמוד נ' מדינת ישראל, פס' 10 (ניתן ביום 1.8.11), מ"ח 7803/11 חסון נ' מדינת ישראל, פס' 11 (28.3.2012)).

139. זאת ועוד, עמד על הבעייתיות שמעוררת זכות השתיקה השופט י' קדמי, שכתב:

"ההשלכות' האמורות שיש לשתיקת חשוד במהלך החקירה ולהשהיית חשיפה של גירסת אשם עד לאחר תום פרשת התביעה כענין שבטקטיקה, הינן השלכות הצומחות בדרך הטבע מהתנהגותו של הנאשם; ואין בהן, על כן, כדי לפגוע או לכרסם בזכויות הבסיסיות, לשותק במהלך חקירתו כחשוד ולבחור בקו ההגנה הנראה לו במשפטו. ההשלכות האמורות, מהוות תופעות לוואי, המלוות, מטבע הדברים, את עשיית השימוש בזכויות הנ"ל; ויש לראותן כ'סיכונים' הנעוצים בטבע האנושי, ובתור שכאלה לא ניתן להימנע מהשלכותיהם. על רקע זה, כאשר מתבקש יישומו של כלל 'העדות הכבושה' לגבי נאשם, עומד בבסיס החשד המתוח על מהימנות הגירסה הכבושה, החשש הטבעי שהכבישה נועדה להתאמת הגירסה הכבושה לראיות התביעה ולסיכול האפשרות לבחון את מהימנותה, על ידי חקירתם של העדים שהעידו לפני חשיפתה. אשר על כן, גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגירסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגירסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הריהי מעיבה על אמינותה של הגירסה" - ראו(ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, פס' 5 (18.5.1998), וראו גם, ע"פ 4297/98 הרשטיק נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (4) 673, 688 (2000); ע"פ 2406/09 אלבו נ' מדינת ישראל, פס' 22 (15.9.2010); ע"פ 9385/10 אבו צעלוק נ' מדינת ישראל, פס' י"ז (27.12.2011)).

הלכה זו ישימה גם כן, על טענת האליבי שהעלה הנאשם באיחור וכפי שיפורט בהמשך.

140. לפיכך, איני מאמין לגרסתו הכבושה של הנאשם, גרסה כבושה זו נולדה לראשונה בבית המשפט ואין לה זכר לא בחקירות הנאשם במשטרה ואף לא בהליך ההקראה בפתיחת המשפט. הנאשם גם לא היה מסוגל ליתן הסבר מדוע "נזכר" לראשונה כי "שכח" להעלות טיעון זה במשטרה ובמעמד ההקראה.

141. גם גרסתה של אשת הנאשם נכבשה זמן רב, ועולה ממנה ריח של תיאום והכנה כניסיון לחלץ את בעלה מהעבירה בה הסתבך. אשתו של הנאשם בחרה באופן מפתיע שלא לפנות למשטרה ולמסור את עדותה לעניין הימצאות בעלה בזמן האירוע יחד איתה וילדיה וזאת בשל כך שטענה זו לא נטענה שם על ידי הנאשם עצמו.

כמו כן, לא היה לה הסבר הגיוני ומתקבל על הדעת מדוע פעלה כך. על כן, כל אלה מוכיחים שמדובר בגרסה שקרית וכוזבת.

142. גם לעניין ניסיון "הסולחה" בין המשפחות לא ניתן לקבל את גרסת הנאשם כי הסכימו לשלם למתלון ומשפחתו מהסיבה היחידה שהוא ומשפחתו "רצו שהכל יבוא על מקומו בשלום ביניהם". אם הנאשם לא תקף את המתלון מדוע יסכים לשלם כסף בעוד שלטענתו המתלון ומשפחתו הם אלה שהחלו באירוע ואף יצאו לכיוונם באיומים עם סכינים.

מה גם, ההגנה לא הביאה מי מהמכובדים שפעלו להשכנת השלום כדי לתמוך בגרסת הנאשם לעניין זה או כדי לסתור את גרסת המתלון ובני משפחתו בסוגיה זו.

143. לא נעלם מעיני כי בגרסתו של המתלון במשטרה ובביהמ"ש היו אי דיוקים שוליים בנקודות מסוימות, אך הסבריו בנדון נראים לי סבירים ומהימנים.

144. מנגד, כאמור, נראה לי כי הנאשם לא דיבר אמת בגרסתו הכבושה שהעלה בפניי ואני מאמץ כאמור את גרסת המתלון ועדי המאשימה.

טענת האליבי:

145. לעניין טענת האליבי, אזכיר את המסגרת הנורמטיבית כפי שנקבעה ע"י כב' הש' א' א' לוי:

"הלכה היא, כי מקום בו העלה נאשם טענת אליבי, אין הוא נושא בנטל השכנוע לגביה אלא בנטל הבאת הראיות גרידא, שכן עובדת נוכחותו של נאשם במקום ביצוע העבירה נמנית עם יסודות העבירה, אשר הנטל להוכחת קיומם רובץ על כתפי התביעה (ע"פ 4297/98 הרשטיק נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (4) 673, 686 (2000). משכך, קיומו של ספק בדבר מקום הימצאו של הנאשם בעת ביצוע העבירה פועל לטובתו", ע"פ 2404/09 נאג'י אלחמידי נ' ישראל (ניתן ביום 01.09.09).

לכך אוסיף כי הנאשם יכול היה לבסס את טענת האליבי ע"י הבאת העדים שנכחו באירוע, כמו השכנים שציין שהיו במקום ואף הפרידו ביניהם ושלחו אותו לביתו כפי שטען.

אף לא אחד מהם הובא כעד הגנה כמו גם בעל המקצוע, השרברב, שעבד עם הנאשם ואחיו והיה נוכח בזמן האירוע. זאת למרות שהנאשם, אביו ואחיו מחמוד ציינו במפורש את שמו ואת העובדה שנכח במקום וראה את כל המתרחש ולכן יכל לכאורה לתמוך בגרסת הנאשם כי הוא (הנאשם) לא היה שם. גם הוא לא הובא כעד הגנה.

146. לעניין טענת הסנגור להגנה מן הצדק, בהתאם להחלטתי מיום 26.05.14 ושלפיה לא מצאתי לנכון לבטל כתב האישום זאת לאחר שהגעתי למסקנה כי ביטול ההליך הפלילי במקרה זה, מהטעם של הגנה

מן הצדק מהווה סנקציה חריפה קיצונית ולא מידתית.

זאת ועוד, בהתחשב בעובדה שלא נוספו פרטים חדשים ולא הועלו טענות מעבר למה שנטען בפני עובר למתן החלטתי, לא מצאתי לשנות מסקנתי ואני משאיר את החלטתי על כנה.

לעניין טענתו של הסנגור לגבי אכיפה בררנית, אין בטענה זו כל יסוד, הרי שמהודעת הפרקליטות עולה כי התיק נגד אחיו של הנאשם, מחמוד לא נסגר.

סוף דבר

147. לאור כל האמור לעיל, אני סבור שעלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר אשמתו של הנאשם בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין + סעיף 335(א)(1) לאותו חוק, ואני מרשיעו בעבירה זו - קרי, עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 ביחד עם סעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ו, 16 ספטמבר 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד הגב' מאיה חזן - דהאן, הנאשם בעצמו וסנגורו עו"ד מוהנד ג'וודאת.